

— piespriest personai, kas iestājusies lietā, un Birojam atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot atzinusi kļūdas Apelāciju padomes lēmumā, kurš esot bijis pamatots ar prettiesisku lēbildumu nodaļas lēmumu. It īpaši pilnīgi neesot ticis atzīts, ka (a) spriedums lietā *Medion*⁽¹⁾ attiecās uz īpašu situāciju, kurā parasti piemērojamais noteikums, ka vidējais patērētājs parasti uztver preču zīmi kā vispārēju apziņas jēdzienu, esot noraidīts, bet (b) šajā lietā neesot pastāvējuši pietiekami apstākļi, kas attaisnotu šādu īpašu pieeju. Šajā lietā nevienai no agrākas preču zīmes daļām neesot bijusi “neatkarīga atšķirtspējīga nozīme”.

Turklāt Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka lietā *Medion* ietvertā principa nepareizas piemērošanas dēļ līdzības novērtējuma agrākā posmā sajaukšanas iespējas visaptverošais vērtējums neesot ticis veikts pienācīgi.

(¹) OV C 106, 30.04.2004., 31. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 30. aprīlī — Eiropas Komisija/ Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-206/10)

(2010/C 179/37)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvis — V. Kreuzschitz, Bevollmächtigter)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, pamatojoties uz valsts tiesisko regulējumu, paredzot atbilstoši federatīvās zemes tiesību normām pabalstu neredzīgajiem un personām ar invaliditāti, tostarp nedzirdīgajiem, (aklo nauda vai, attiecīgi, federatīvās zemes aklo nauda, aklo atbalsts vai, attiecīgi, federatīvās zemes aklo atbalsts, aprūpes nauda vai, attiecīgi, palīdzība aklajiem un

nedzirdīgajiem, aklo un nedzirdīgo nauda utt.) piešķiršanu personām, attiecībā uz kurām kompetence ir Vācijas Federatīvajai Republikai, ar nosacījumu, ka pabalsta saņēmēju dzīvesvietai vai parastās uzturēšanās vietai ir jābūt attiecīgajā federatīvajā zemē, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulas (EEK) Nr. 1612/68 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā⁽¹⁾ 7. panta 2. punktā un Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā,⁽²⁾ 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā saistībā ar III sadaļas I nodaļu (Slimība un maternitāte) paredzētos pienākumus;

— piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šīs prasības priekšmets ir Vācijas federālo zemju tiesību normu, kas pabalstiem neredzīgajiem un personām ar invaliditāti paredz nosacījumu, ka pabalsta saņēmēju dzīvesvietai vai parastajai uzturēšanās vietai ir jābūt attiecīgajā federatīvajā zemē, neatbilstība Regulai (EEK) Nr. 1408/71 un Regulai (EEK) Nr. 1612/68.

Regulai (EEK) Nr. 1408/71 brīvas pārvietošanās ietvaros esot jākoordinē valstu sociālā nodrošinājuma tiesību normas atbilstoši EK līguma 42. panta (tagad —LESD 48.panta) mērķiem. Atbilstoši regulas 4. panta 2.b punktam tā neattiecoties uz dalībvalsts tiesību normām, kas regulē II pielikuma III daļā nosauktos īpašos uz iemaksām nebalstītos [speciālos no iemaksām neatkarīgos] pabalstus, kas tiek piemēroti tikai šīs dalībvalsts teritorijas daļā. Aplūkojamie Vācijas pabalsti esot ietverti regulas II pielikuma III daļā kā speciāli pabalsti.

Komisija, neņemot to vērā, uzskata, ka tikai tas, ka pabalsts ir ietverts Regulas (EEK) Nr. 1408/71 II pielikuma sarakstā, neesot pietiekami, lai pabalstu izslēgtu no regulas piemērošanas jomas kā “speciālu no iemaksām neatkarīgu pabalstu”. Regulas 4. panta 2.b pants kā izņēmuma noteikums esot jāinterpretē šauri: tas varot attiekties tikai uz tiem pabalstiem, kas kumulatīvi izpilda visus šajā tiesību normā nosauktos nosacījumus. Līdz ar to tas aptver tikai pabalstus, kas ir gan speciāli pabalsti, gan arī ir no iemaksām neatkarīgi, ir minēti regulas II pielikuma III daļā un tiek ieviesti ar tiesību normām, kas ir spēkā tikai dalībvalsts teritorijas daļā.

Bet aplūkojamie federatīvās zemes pabalsti neatbilstot visiem šiem nosacījumiem: proti, tos nevar uzskatīt par “no iemaksām neatkarīgiem pabalstiem”, bet tie ir “slimības pabalsti” šādu iemeslu dēļ.

Aplūkojamie federālo zemju pabalsti, pamatojoties uz likumā aprakstītiem nosacījumiem, tiekot piešķirti, nepārbaudot personiskās vajadzības. Tie kompensējoši papildus izdevumus, kas saistīti ar invaliditāti, un to mērķis esot uzlabot personu, kurām ir invaliditāte, veselības stāvokli un dzīves apstākļus. Tādējādi to mērķis būtībā esot papildināt veselības apdrošināšanas maksājumus. Turklāt apstākļi, ka aprūpes nauda, kas tika piešķirta atbilstoši federācijas tiesību normām, tiekot ieskaitīta federālo zemju pabalstos neredzīgajiem un personām ar invaliditāti, pierādot, ka abi pabalsti esot vērsti uz to pašu risku — proti, papildu izdevumu slimības dēļ risku — segšanu un ka nav runa par “papildus, aizstājēju vai papildinošu aizsardzību pret riskiem”.

Turklāt noteikta pabalsta klasifikācijai dalībvalsts iekšējā tiesību sistēmā neesot ietekmes uz to, vai šis pabalsts ir jāuzskata par sociālā nodrošinājuma pabalstu Regulas Nr. 1408/71 izpratnē.

Turklāt šeit izskaidrotie federālās zemes likumi no materiālā viedokļa neesot papildus, tikai reģionāli piemērojama priekšrocība. Drīzāk šis pabalsts ietilpstot nodrošināšanas pret papildu izdevumiem slimības gadījumā sistēmā, kas ir ieviesta visā dalībvalstī Vācijā un savstarpējas ieskaitīšanas ceļā cieši saistīta ar federācijas tiesībām.

No tā izriet, ka attiecīgie federālo zemju pabalsti esot jāklasificē par slimības pabalstiem un nevis par speciālajiem pabalstiem. Līdz ar to šo pabalstu iekļaušana Regulas (EEK) Nr. 1408/71 II pielikuma III daļā neesot likumīga un tiem esot jāpiemēro šī regula.

Arī Vācijas tiesību normās paredzētais dzīvesvietas nosacījums pārkāpj Regulas (EEK) Nr. 1612/68 prasības, jo tas liedz robežu šķērsotājiem un viņu ģimenes locekļiem saņemt šo pabalstu.

Tiesa esot skaidri apstiprinājusi, ka dalībvalsts nevar padarīt sociālas priekšrocības piešķiršanu atkarīgu no tā, ka tās saņēmējs dzīvo šajā valstī. Šis Tiesas secinājums attiecoties uz sociālām priekšrocībām Regulas Nr. 1612/68 7. panta 2. punkta izpratnē.

Jēdziens “sociālās priekšrocības” esot ļoti plašs: tas aptverot ne tikai priekšrocības, kas ir saistītas ar darba līgumu, bet arī visas priekšrocības, ko dalībvalsts piešķir saviem pilsoņiem un līdz ar to arī darba ņēmējiem. Pēc Komisijas uzskata, apstākļi, ka attiecīgo pabalstu piešķiršana nav atkarīga ne no nodarbinātības, ne arī no attiecīgās personas un viņas ģimenes finanšu līdzekļiem, un tādējādi tiek piešķirti, pamatojoties tikai uz dzīvesvietu attiecīgajā federālajā zemē, neattaisno seku, kas no tā rodas

darba ņēmējiem, kas strādā Vācijā un dzīvo citā dalībvalstī, neievērošanu. Līdz ar to neesot pietiekama pamata, lai šos pabalstus neuzskatītu par sociālām priekšrocībām Regulas Nr. 1612/68 izpratnē.

Tātad Vācijā strādājošiem robežu šķērsotājiem un viņu ģimenes locekļiem esot jābūt tiesībām saņemt pabalstus, kas saskaņā ar federālās zemes tiesību normām tiek piešķirti personām ar invaliditāti un neredzīgajiem arī tad, ja viņi nedzīvo šajā dalībvalstī. Nosacījums, ka viņu dzīvesvietai vai parastās uzturēšanās vietai ir jābūt šajā federālajā zemē, esot pretējs Regulai Nr. 1612/68.

⁽¹⁾ OV L 257, 2. lpp.

⁽²⁾ OV L 149, 2. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 30. aprīlī iesniedza Højesteret (Dānija) — *Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S/Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme B.V. un Merck Sharp & Dohme*

(Lieta C-207/10)

(2010/C 179/38)

Tiesvedības valoda — dāņu

Iesniedzējtiesa

Højesteret

Lietas dalībnieki pamata procesā

Apelācijas sūdzību iesniedzēji: *Paranova Danmark A/S un Paranova Pack A/S*

Atbildētāji: *Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme un Merck Sharp & Dohme BV*

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Padomes 1988. gada 21. decembra Direktīvas 89/104/EEK ⁽¹⁾, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, 7. panta 2. punkts un ar to saistītā judikatūra, it īpaši Tiesas spriedumi lietā 102/77 *Hoffmann-La Roche/Centrafarm* ⁽²⁾, lietā 1/81 *Pfizer/Eurim-Pharm* ⁽³⁾ un